

'Tot el que es fa amb l'ànima es transmet'

Deltebre Marina Pallás

D'accentuada modèstia i discreció, Cinta Sabaté és una d'aquelles persones d'aspecte aparentment fràgil que amaguen una immensa fortalesa interna. Que encara confien en la gran quantitat de bones persones que hi ha al món. La seua obra està plena de dones valentes, de vegades en actitud tendra i maternal, però sempre, sempre fortes.

Fins al dia 4 d'agost, l'espai polivalent Eliseo Vives de la biblioteca Delta de l'Ebre, de Deltebre, acull l'exposició *MARE. Contemporània, arrelada i genuïna*, de Cinta Sabaté.

La mostra, comissariada per Núria Gil, la conformen una vintena d'escultures i una quinzena de dibuixos de l'artista tortosina, que s'ha forjat un potent estil propi i d'enorme sensibilitat. En relació als dibuixos, són els realitzats amb la beca de dibuix en model al natural del Reial Cercle Artístic de Barcelona, amb apunts de 5 minuts al natural. L'exposició es pot veure els dilluns de 16 a 20 hores i de dimarts a disabte de 10 a 13 hores.

Un aspecte sovint desconegut de Cinta Sabaté, molt estimada entre els cercles artístics, és que el reconegut escultor Agustí Querol era cosí germà de son iaio. "Quan era petita anava a la impremta Querol i veia un autoretrat d'ell que em cridava molt l'atenció i que després valia copiar i valia acabar exposant a Tortosa", explica Cinta Sabaté. "A vegades penso si va ser genètica. Ningú em va dir que fos escultora. Em va sortir".

A l'Escola d'Art de Tortosa ja van veure en la jove Sabaté que tenia molta sensibilitat envers l'escultura. "Després, estudiant belles arts a Barcelona havies d'escollir pintura

L'escultora Cinta Sabaté exposa fins al 4 d'agost a la biblioteca de Deltebre una mostra amb obra inèdita que recull la seua personal essència

Cinta Sabaté, fotografiada aquesta setmana a l'exposició de Deltebre. / NÚRIA CARO

o escultura i tothom solia escollir pintura perquè l'escultura necessita més espai i més esforç físic", apunta. Però ella ho tenia clar, i la formació va ser fonamental. "Crec que és un llenguatge com el d'un escriptor. És com aquell que aprèn tota la sintaxi i la gramàtica però quan ho escriu no hi pensa. Doncs és semblant, és un aprenentatge i, després, et surt sense pensar".

Sabaté no només és escultora sinó que ha sigut una destacada pedagoga i una professora molt compromesa amb els alumnes. "En acabar belles arts, comercialitzar les obres era un repte per a mi", explica. Pedagoga nata, Sabaté ha dedicat gran part de la seua trajectòria a ensenyar els joves i adolescents. "Tothom té una manera d'expressar-se plàsticament. Hi ha gent amb més habilitat, sí, però també està la creativitat, la imaginació, la sensibilitat... Jo intentava desenvolupar positivament això i que cap alumne no se sentís despenjat. Que tothom se sumés i hi pogués participar".

Durant moltes dècades, Sabaté va viatjar per conèixer les expressions artístiques que sorgien a altres països. "Cap al 1970 era el boom de moltes manifestacions artístiques, però jo volia seguir el meu propi camí. De tothom he après. Tots tenim unes influències i no sortim del no-res", afirma. "Pe-

rò crec que tot el que es fa amb l'ànima es transmet".

Sabaté, de gran força de voluntat (s'aixeca a les sis del matí cada dia per anar a nadar, per evitar el mal d'esquena), ha sigut constant i perseverant en allò que l'obsessiona artísticament: l'expressió figurativa, la complexitat geomètrica i la coordinació de simetries i d'eixos imaginaris en les obres. És aquest esquelet invisible el que suporta el pes i el que condueix l'harmonia de l'obra. "Busco que les escultures tinguin força i solidesa, i tinc una estructura geomètrica mental. M'imagino les formes i les estructures perquè s'aguante. És una harmonia de volums". Sabaté escull la dona com a

protagonista en la majoria de les seues obres perquè la peça ha de ser forta, "i la dona ha de ser un ésser fort que aguanta i que té capacitat".

Però a les seues escultures de formes rotundes i arrodonides també hi ha tendresa i protecció. D'entre les diverses obres de bronze de dones, maternitats, alliberaments i parelles (com una escultura homenatge a Henry Moore, *Dona i home*) destaquen dos obres a guix, *Dona del pinar* i *Mare*, que dona nom a l'exposició.

"Crec que sempre pots anar més enllà. Sempre pots aprendre més. Sóc tossuda i no tanco mai res. Vull continuar aquest camí. Parahelament també he fet dones en moviment. Tinc altres projectes i vull començar a materialitzar-los com a escultura", detalla l'escultora.

Per al catàleg de l'exposició es va comptar amb la participació de l'escriptora Zoraida Burgos i Sabaté assegura que mentre crea també té molt present l'escriptor Gerard Vergés. "Eli deia que harmonitzava paraules i idees... Doncs, jo harmonitzo idees i volums".

Per a Sabaté haver inaugurat la mostra fa uns dies a Deltebre ha resultat una doble il·lusió, ja que els seus avis paters van ser fundadors "sense saber-ho" del barri del Barracot del municipi. "Va ser molt emotiu, el dia de la inauguració. Em feia molta il·lusió vindre a Deltebre, i és una biblioteca molt bonica i hi podran fer moltes coses".

A la inauguració hi va haver una cloenda musical amb *Bellíssims cossos* de Gerard Vergés (poema inspirat en Sabaté), amb música de J. Ollé i veus de C. Ollé, T. Queralt i N. Podeschva.